

Udělat první krok k usmíření chce odvahu

Zatímco se Giovanni a Filippo vraceli do města, zamířil stařec Norbert do Rybářské ulice. Před prahem zaváhal, ale pak zaklepal na dveře.

Dveře se pootevřely. Objevila se hlava asi desetiletého chlapce se zrzavými vlasy. Díval se na starce stejně zvědavě a překvapeně jako on na něj.

„Jestli je to žebrák, ať jde do kuchyně. Čeká na něj talíř horké polévky!“ ozval se ženský hlas. „Ale to není žebrák,“ odpověděl Marco mamince.

Teď byla zvědavá i ona a přišla ke dveřím.

„Tatínku, ty jsi přišel!“ vykřikla a začala se smát a plakat zároveň a ještě než jim uschly první slzy, padli si oba do náruče.

„Alžbětko, tolik jsi mi chyběla,“ vzlykal Norbert. „Myslel jsem si, že mě nebudeš chtít už nikdy vidět. Víš, je mi to tak líto. Byl jsem tvrdohlavý jako ten můj vůl!“

Až u stolu si Norbert vzpomněl, proč vlastně přišel, a vrátil své dceři křestní dárek.

Alžběta začala vyprávět: „Pan Giovanni přivezl Marca, protože si cestou do školy narazil nohu. Prosil mě, abych mu půjčila vola. Kde bych ho vzala, řekla jsem mu, ale pak mě napadlo, že dva znám a já bych mohla být ten třetí!“ rozesmála se Alžběta.

„Seznámíš mě se svým manželem?“ zeptal se Norbert rozpačitě a pohladil Marca po zrzavých vlasech.

„Ty vlasy říkají, že jsi naprosto jedinečný kluk!“ povzbudil jej. Než se rozešli, pozval Norbert Marca, Alžbětu a jejího manžela do skal za Greccio, aby tam společně oslavili s Františkem Vánoce. Marco zářil ještě víc než jeho vlasy.

„Letošní Vánoce budou ty nejkrásnější na světě! Budu je slavit společně s dědečkem!“

„A po oslavě si hned můžu odvést vola domů,“ řekl Norbert.

„V životě by mě nenapadlo, že nás může dát to zvíře dohromady.“